

TARSOLY

A **Háló** lapja

2022. február

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

Tartalomjegyzék

A Naphimnusz Teremtésvédelmi Közhasznú Egyesület alapítása.....	3
Névadó ünnepség az S4-ben Nemeshegyi Péter tiszteletére	9
A sepsiszentgyörgyi Háló története	11
Magyarság értékei 2. rész	16
Ég és föld között – Korzenszky Richárd fotói.....	21
Új élet a koronavírus-fertőzés után.....	23
Spirituális hiánygazdálkodás 2. rész.....	26
A Háló bemutatkozása.....	29
Betlehem kiállítás, most először a Szent István-bazilikában.....	30
Ferenc pápa Magyarországon – kölcsönös meglepetés és élmény	32
A közösség fontossága	36
Rólunk mondták	39

A borítóképek Radó Gábor felvételei balatonfelvidéki, Árpád-kori templomromokról.

Első borítóképen: Ecsérpusztai templomrom

Révfülp-Ecsér Árpád-kori romtemploma.

Ecsérpuszta Révfülöp és Kővágóórs között van.

Hátsó borítóképen: Kövesdi templomrom (Aszófő)

Aszófői romtemplom.

Kövesd egy török időkben elpusztult falu, Aszófő határában található.

Kitekintő

A Naphimnusz Teremtésvédelmi Közhasznú Egyesület alapítása

**„Isten gondjainkra bízta a teremtést,
ezért felelősek vagyunk érte.”**

„A természeti környezet gyorsuló pusztulása és a globális klímaváltozás immár realitás. Hatását az emberek szó szerint saját testükön érzik: hőség és aszály, viharok és heves esőzések, olvadó gleccserek és árvizek, kieső termés és terjedő betegségek. A globális éghajlatváltozás átfogóan veszélyezteti a mai, és még sokkal erősebben az eljövendő generációk életfeltételeit, valamint az emberen kívüli természetet. Biológiai, szociális és térbeli kihatásai ezért komoly kihívást jelentenek az emberiségnek. A kihívásra cselekvően kell válaszolnunk. Isten gondjainkra bízta a teremtést, ezért felelősek vagyunk érte” – áll a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia *„Minden általa és érte teremtett” – Felelősségünk a teremtett világért* című, 2008-ban megjelent körlevelében. Ezzel együtt jelent meg a kereszténység és környezet kapcsolatát több szempontból körüljáró, háromkötetes *Hogy művelje és őrizze meg* című kiadvány, amelynek munkálataiban számos keresztény szakember és munkatárs vett részt.

A körlevél és kiegészítő kötetei létrehozásában együtt dolgozók tenni akartak azért, hogy a dokumentumok megírásával és kiadásával ne érjen véget a teremtés védelme terén kialakuló keresztény szorgalom, ezért – a lelkipásztoroknak és közösségeknek szóló kötet előkészítői csoportjára építve, mely a témában jártas hívő katolikus szakemberekből állt – az Országos Lelkipásztori Intézet keretén belül létrehoztak egy állandó munkacsoportot. A munkacsoport egyik célja volt a körlevélben leírtak elmélyítésének elősegítése azok számára – mindenekelőtt katolikus körökben –, akik szeretnék a jelen súlyos környezeti helyzetben pontosabb ismereteket szerezni a természet iránti felelősséggel

kapcsolatos gyakorlati és etikai kérdésekről. Másrészt a csoport célul tűzte ki, hogy a körlevél szellemiségét alapul véve segítsen aktivizálni, cselekvésre bátorítani azokat a keresztény és jó szándékú embereket, csoportokat, akik és amelyek hajlandóságot mutatnak tevékenyen kivenni részüket a Teremtés megőrzéséből. Első lépésként a teremtesvedelem.hu honlap készült el a témával kapcsolatos elméleti és információnyújtási szándékkal. Ezt követően, a kérdéskör iránt érdeklődő szélesebb közönség bevonásával, egy előadássorozat keretében egy-egy téma bővebb kifejtésére is sor került.

A munkacsoport tagjai úgy ítélték meg, hogy a műhelymunka mellett szükséges egy operatív szervezet létrehozása is, amely aktívan vezeti és koordinálja a magyar katolikus közösségek teremtésvédelmi együttműködését. Ezért Nobilis Márió atya javaslata nyomán 12 katolikus keresztény alapító részvételével 2011-ben megalakították a Naphimnusz Teremtésvédelmi Közhasznú Egyesületet.

Teremtésvédelmi elkötelezettség a plébániákon és más katolikus közösségekben

Az Egyesület ily módon azt tartja küldetésének, hogy a hivatalos egyházi szervezetek, a hierarchia kezdeményezéseivel teljes összhangban, mintegy arra adott „alulról jövő” válaszként, kihasználva a társadalmi környezetben civil szervezatként adódó mozgásteret, népszerűsítse és segítsen átültetni a gyakorlatba az Egyház tanításának megfelelő környezettudatos gondolkodás- és cselekvésmódot.

Az Egyesület alapszabályában megfogalmazott célja, hogy „a magyar katolikus közösségek teremtésvédelmi elkötelezettségét – minél szélesebb körrel együttműködve – az egész társadalom javára növelje”.

Víziója olyan „tradícióban gyökerező, az egyetemességbe kapcsolódó, felelősen gondolkodó és cselekvőképes közösségek létrejötte, amelyek olyanok az ökológiai válság által fenyegetett világban, mint a talajt megkötő növények az eróziótól fenyegetett hegyoldalon”.

Az Egyesület feladatának tartja, hogy „a már létező közösségeket megismertette a teremtésvédelem spiritualitásával olyanná segítse

alakulni őket, hogy a vízióban megfogalmazott szerepüket be tudják tölteni, vagyis legyenek önállóak, felelősen gondolkodóak és cselekvőképes, önfenntartó közösségek”.

Ferenc pápa: „nem valami szabadon választható feladat”.

Az Egyesület megalakulása óta oroszlánrészt vállalt a teremtésvédelem témakörének megismertetésében a hívők és a nem hívők körében egyaránt. Az Egyesület tevékenysége nagy megerősítést kapott, amikor Ferenc pápa 2015 nyarára megírta a *Laudato Si'* (Áldott légy!) kezdetű enciklikáját, amelyben ösztársadalmi problémaként nevezi meg a társadalmi és környezeti problémákat, és hangsúlyozza az egyházak társadalmi és környezetvédelmi szerepét. Az enciklika kiemeli, hogy környezetünk védelmét már nemcsak gazdasági, politikai és természettudományi szempontból kell vizsgálnunk, hanem erkölcsi megközelítésből is.

Ferenc pápa Assisi Szent Ferencre, akinek a nevét felvéve választották Róma püspökévé, mint példaképére hivatkozik, aki ihlető forrásként „a legkiválóbb példát adja a törődésre azzal, ami gyenge, valamint az örömmel és hitelesen megélt átfogó ökológiára. [...] Az átfogó ökológia olyan tényezők iránti nyitottságot kíván, amelyek meghaladják a matematika és a biológia nyelvezetét, és az emberlét lényegéhez kapcsolnak minket” – mondja a pápa enciklikájában.

„Tudatában vagyok annak, hogy a politika és a gondolkodás területén vannak olyanok, akik határozottan elvetik egy Teremtő gondolatát, vagy olyannyira irrelevánsnak tekintik, hogy az irracionalitás területére számúzik azt a gazdagságot, amelyet a vallások nyújthatnak egy átfogó ökológia és az emberiség teljes fejlődése számára. Az is előfordul, hogy egyfajta szubkultúrának tekintik a vallásokat, amelyet egyszerűen csak el kell tűrni. A tudomány és a vallás azonban, melyek a valóság két különböző megközelítését nyújtják, intenzív és mindkettőjük számára gyümölcsöző párbeszédet kezdhetnek egymással.” – írja a pápa a dokumentumban, azt hangsúlyozva, hogy a hitbéli meggyőződéssel végzett mindennapi tevékenység és az ebből fakadó megértő párbeszéd mennyire hiányzik a közös otthon gondozásából.

2022-ben a hulladékmentesség (zero waste) lesz a téma

A Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület létrejöttét megelőző csoportosulásokban, párbeszédekben és az Egyesület megalakulását követő majdnem 12 éves működésében is láthatjuk, hogy nagy az igény a fentiekről való horizontális, közösségeken (plébániákon) átívelő párbeszédre. Ferenc pápa pedig határozottan felkérte a katolikusokat, valamint a világ jó szándékú embereit a közös otthon gondozásáról való eszmecsere és a közös cselekvésre. Ugyanakkor látszik, hogy a katolikus hívők között is a párbeszéd csak szűkebb körben biztosított. Szükséges lehet tehát egy, a szűkebb helyi közösségek közötti rendszeres találkozási lehetőség megteremtésére és a különböző együttműködési formák és módok, folyamatok kialakítására és kidolgozására.

Ennek a párbeszédnek a megteremtésére vállalkozunk, amikor a keresztény (elsősorban katolikus) hívők körében megélt „átfogó ökológia” szemléletet és annak gyakorlatát tesszük a kommunikáció tárgyává. Párbeszédet indítunk a „közös otthon gondozásáról”, arról, hogy milyen út vezet a környezeti és társadalmi problémák megoldásához. Ószintén reméljük, hogy a minden teremtménnyel hitben fogant, megélt egyetemes kiengesztelődés által mi is valamiképpen visszatérhetünk a kezdeti ártatlanság állapotába.

Egyesületünk álláspontja szerint a keresztények felelőssége fokozott a környezet védelmében, és ezzel a felelősséggel élni is kell. Az elméleti és teológiai kérdések tárgyalása, tanulmányok, publikációk, hírek megosztása mellett gyakorlati tanácsokkal és konkrét megvalósítással is szeretnénk szolgálni, hogy hogyan alakítsuk át a teremtett világhoz való hozzáállásunkat.

2022-ben a hulladékgazdálkodás, körforgásos gazdaság és a fenntarthatóság termőterületeihez kapcsolódó szemléletformáló tevékenységek megvalósítását tűztük ki célul. Ez évtől tevékenységünk célja a helyi hulladékmentes, fenntarthatósági és körforgásos gazdasági jó gyakorlatok megismertetésének és elterjesztésének elősegítése egyházi közösségekben, egyházi iskolákban és más intézményekben.

E tervünket számos hazai és nemzetközi dokumentum is alátámasztja.

Kiemelt célunk a figyelemfelhívás és képzés által a környezetetikai szempontból elfogadhatóbb viselkedésminták átvételére való készség és hajlandóság széles körben történő kialakulása, valamint könnyen érthető és könnyen elérhető tájékoztatás nyújtása a katolikusok körében a hulladékképződés megelőzésének aktuális helyzetéről, lehetőségeiről.

Ennek érdekében, úgynevezett *Teremtésvédelmi Körök* létrejöttét támogatjuk különböző módokon:

- *plébániákon*, többek között az egyházmegyék kinevezett teremtésvédelmi felelőseivel együttműködve;
- *egyházi iskolákban*;
- *egyéb helyi kisközösségekben*, akikhez az Egyesület tagjainak kapcsolódása van.

Az Egyesület által a pályázat keretében megvalósítandó feladatok az alábbi pillérek köré épülnek:

- *Teremtésvédelmi Gyakorlatok Könyve* összeállítása: lehetséges megoldások módszertani gyűjteménye többek között hulladékgazdálkodással, hulladék keletkezésének megelőzésével, hulladék-újrahasznosítással, körforgásos gazdaságban való részvétellel kapcsolatban (pl. rendezvényzöldítés, közösségi komposztálás, cserebere-körök, közösségi vásárok a REL és a helyi gazdaság erősítésének jegyében stb.);
- a *Teremtésvédelmi Gyakorlatok Könyvében* megfogalmazott lehetőségeket támogató *eszközök kivitelezése, ill. beszerzése* (pl. kiállítási anyag elkészítése, kellékek legyártása, digitális megoldások fejlesztése);
- *helyi közösségek önszerveződésének segítése*: helyi kulcsemberek megtalálása, és az ő segítségük, hogy helyi megoldóköröket hozzanak létre; ennek részeként:
 - *médiakampányok szervezése*: a médiamegjelenések önmagában passzív elérése hozzájárulhat mind az aktív kulcsemberek megtalálásához, mind pedig a szélesebb kör mozgósításához;

- *kulcsemberek képzése*: mind szemléletben, mind pedig szervezési képességekben próbálunk segítséget adni;
- *Teremtésvédelmi Körök támogatása*:
 - a Teremtésvédelmi Gyakorlatok Könyve alapján saját *helyi akcióterv összeállításában*;
 - az akciótervben kitűzött elemek, programok *helyi közösségükben történő megvalósításában*;
 - *tudás- és tapasztalalmegosztás támogatása* online platform létrehozása és üzemeltetése által.

Az Egyesület várja mindazon aktív katolikus keresztények (vagy akár más meggyőződésűek) jelentkezését, akik felismerik felelősségüket a teremtett világért, és annak megóvásért az Egyház tanításának szellemében aktívan tenni is szeretnének. A 2022-es tervek lehetőséget adnak nekünk, hogy az ország különböző, akár távoli plébániáival és közösségeivel is felvegyük a kapcsolatot, akik többségükben már cselekvő részesei a környezettel kapcsolatos keresztény aktivitásnak, de mégsem kapcsolódtak össze egymással hálózatosan. Terveink szerint aktív elérésükkel nemcsak a téma fontosságát fogjuk hangsúlyozni, hanem a katolikus plébániák és más megkeresett közösségek óriási lépést tehetnek a hulladékmentesség és a plébániai körforgásos gazdaság megvalósításában.

Kükedi Zsolt
a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület alapító tagja,
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia delegáltja,
a Nemzeti Fenntartható Fejlődési Tanács és
az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság delegáltja

Hálónk tája

Névadó ünnepség az S4-ben Nemeshegyi Péter tiszteletére

Mottó: Sok mindenre van szüksége a XXI. század társadalmának, de leginkább igazi közösségekre.

Ez a mottó Dr. P. Nemeshegyi Péter jezsuita szerzetestől származik, aki kétszeres, államtudományi és teológiai doktor, egyetemi tanár és dékán, a japán Szent Kincs Rendje „Arany Sugarak a Nyakszalaggal” kitüntetésének díjazottja volt. Attól az atyától, akit a hálósok, nem hivatalosan, „csak” Péter bácsiként emlegetnek. Hiszen ő a Háló Bölcsék Körének tagja, a bogozók Kárpát-medencei portyáinak útitársa, a Háló lelkiatyja volt.

Három éve vagyok hálós, de nem telt el olyan összejövétel, amelyen valaki ne hozta volna szóba őt. Egy tőle való olyan idézettel, mint: „Nem is olyan rossz foglalkozás a papság”, egy közös lelkigyakorlatos emlékkel, a Háló mozgalom támogatói tevékenységének méltatásával vagy egy pálinka melletti bölcselkedés, egy-egy történet felidézésével...

Ezekután nem csoda, hogy (szinte a 2020. június 13-i halálának napján) megszületett a döntés, hogy az eddig – a fal színe miatt nemes egyszerűséggel – sárga teremnek hívott helyiségünket róla nevezzük el. Sajnos azonban a Covid ebbe is beleszólt, így egészen 2021. december 3-ig kellett arra várnunk, hogy a szenteléssel egybekötött teremavatásra sor kerülhessen a budapesti Háló S4-ben.

Állíthatom, a jelenlevők mindannyian úgy érezték, hogy Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetes által az ünnepségen elmondott rövid előadás megidézte annak a Péter bácsinak a szellemét, aki örült egy reptéri várakozásnak – hiszen ezt olyan ritka lopott pillanatnak tekinthette, amikor Istennel kettesben voltak. Szeibert András személyes emlékei, visszaemlékezése pedig segített minket abban, hogy a heti zűrzavar elcsendesüljön bennünk, és az avatást lelkileg lecsendesülve, békességben várjuk.

Névadó ünnepség az S4-ben

Nagy megtiszteltetésnek éreztük, hogy felkérésünknek eleget téve Vizi Elemér jezsuita tartományfőnök atya vállalta a terem felszentelését és felavatását. A szertartás előtt ő is megosztott velünk néhány, Péter bácsival kapcsolatos emléket, idézetet.

A rá való emlékezést tovább segítették a falakon lévő írások – többek között *Egy teológus gondolatai a Hálóról* című elmélkedése, Thuróczy György róla szóló gondolatai, illetve a Tarsoly egy korábbi cikke.

Az ünnepségnek nem lehetett volna jobb háttere, mint a Katkó Tamás által összeállított – az immáron Nemeshegyi Péter-terem falára került – képanyag, amely közénk varázsolta Péter bácsi derűs, nyílt, bölcs személyiségét. És hogy a megidézett ember egész este itt maradjon közöttünk, pálinkával koccintottunk az emlékére.

Villányi Andrea

„Azt hiszem, a világmindenség történetének »reménystruktúrája« van. A rosszon keresztül a jóba, a halálon keresztül az életbe, a mollból a dúrba tart. Azt, hogy ez így lesz, itt még csak hisszük és reméljük. De a hitünket erősítik a világban föllelhető jóságjelek.”

Nemeshegyi Péter SJ

Barangoló

A sepsiszentgyörgyi Háló története

Búvópatakként csörgedező mozgalom: a Háló (1.)

Széplaki Mária, a Tarsoly főszerkesztője telefonon felkért, hogy írjam meg a sepsiszentgyörgyi Háló történetét. Rövid beszélgetésünk alatt én rögtön el is vállaltam, eszembe jutott, hogy valamikor réges-rég, még Puchard Gyöngyike idejében írtam néhányszor e lapban...

Elkezdtem összegyűjteni a birtokomban lévő találkozók, lelkigyakorlatok, bogozói megbeszélések, Lélekmozaik Háló antológia és egyéb, papíron fellelhető adatokat, azzal a tudattal, hogy a két hét alatt simán eleget teszek a felkérésnek. De amint egyre többet gondoltam arra, hogy mit is írjak, hogyan is írjam meg, hogy az ne csak valódi, hanem igaz is legyen, egyre jobban megszeppentem, aztán megijedtem, aztán újból erőt gyűjtöttem... és további haladékot kértem. Azzal a gondolattal is kacérkodtam, hogy addig-addig fogom halogatni, amíg talán elévül vagy elfelejtődik... Aztán megszegyelltem magam: csak nem bújok ki a feladat elől, hiszen nem szokásom...

Nem kis vállalkozásnak tűnik megírni ezt, mert van, amit már homály fed, lehet, hogy téved közben az emlékezetem is, de ez a történet elsősorban hiteles kell legyen. És akkor elkezdtem azon gondolkodni, hogy mi tartott engem több mint két évtizede a Hálóban? Hiszen, ahogyan a búvópatakok csörgedeznek, közben-közben bújócskát játszik: eltűnik, majd újra felbukkan, ugyanígy él az én és a sepsiszentgyörgyi bogozók életében is a Háló... Hogyan indult az én, a mi életünkben a bebogozódásunk? Azt gondolom, hogy először az én életemmel kapcsolatosan mesélek a Hálóról, majd eljutok, remélem, a közösségig is... Köszönöm a türelmeteket. És fogadjátok bizalommal és szeretettel ezt a megosztásomat, amit most először teszek meg ilyen formában.

Lélektől lélekig – brassói portyán

Igazából most látom, amikor próbálom összerakni életem puzzlekockáit, hogy a Háló egy konkrét válasza volt a Jóistennek a bennem felmerülő kérdésekre. Picit visszaugrom az időben.

Tavaly volt éppen negyedszázada annak, hogy Brassóba mentem férjhez, Józsa Attilához, majd albérletbe költöztünk, és megszületett a két gyermekünk. Egyikünk fizetését az albérletre kellett költenünk, a másik fizetéséből éltünk, ahogyan tudtunk. Egy idő után erősen éreztem, hogy kellene valami plusz jövedelem, ami segítene. Ekkor beiratkoztam egy életbiztosítási céghez, és egy egész havi fizetést arra áldoztam, hogy megtanuljam a szakma csínját-bínját. Egészen Nagyváradig mentem, és ott azt tapasztaltam, hogy ez egy egészen más világ, mint az enyém. De ha más is, azért megpróbálom, gondoltam. Próbálgattam, de éreztem a lelkemben, hogy valami nincs rendjén, ám nem tudtam megfogalmazni, hogy mi is az. S ekkor kértem az Urat, mutassa meg. Imádkoztam, felütöttem a Bibliát, ahová a kezemet tettem, ez a mondat állt: „Nem lehet egyszerre szolgálni két úrnak, Istennek és a Mammonnak.” Húha... kemény, igaz beszéd, tanítás volt. Megköszöntem az Úrnak, hogy megvilágosított. Aztán arra az elhatározásra jutottam, hogy a bennem lévő lelkesedéssel én csak az Úrnak szeretnék szolgálni. Ahogyan ezt felismertem, eldöntöttem, rögtön felmondtam a biztosítócégnek, és megnyugodott a lelkem. S úgy egy hónapra rá megkeresett a férjemnek egy gyermekkori tanítónő barátnője, aki érdeklődött, nem tudok-e olyan személyt, aki szabadidejében szívesen dolgozna közösségi célokért az egyházban? (Akkoriban a Brassói Lapoknál dolgoztam, elég sok ember bejárt hozzánk a szerkesztőségbe.) Hát erre rövid gondolkodás után azt mondtam, hogy ismerek: én lennék az a személy, aki megpróbálná...

2014-ben, hét évvel ezelőtt a kolozsvári Verbum Kiadónál jelent meg a dr. Bodó Mártával közösen szerkesztett *Lélekmozaik Háló antológia*, amely azért született meg a Jóisten segítségével, mivel felismertem, hogy rengeteg jó ismerős, barát ír verset, prózát, s bátorításként jó lenne összegereblyézni különböző műfajú írásokat. Örömmel írom nektek, hogy azóta többüknek is sikerült megjelentetni önálló köteteket: Bíró

Jolán Ilona, Bíró Ernő, Molnár Melinda, Józsa Attila, Bács Béla János... és biztosan van olyan is, akiről nincsen tudomásom... Péterfi Attila egyszerre három, különböző tematikájú verseskötetet szeretne megjelentetni, keresi a grafikus. (Ha ismertek valakit, kérlek, szóljatok...) Ebben a könyvben részben megírtam a mi bebogozódásunk történetét:

„Tizenhét évvel ezelőtt egy hétvégén bekopogott brassói albérleti lakásunkba Nagy-György Attila, zernyesti plébános, az erdélyi Háló akkori vezetője néhány magyarországi vendéggel. Puchard Zoltán és felesége, Gyöngyike, Szeibert András és lánya, a magyarországi Háló alapítói jó szokásukhoz híven többször is portyára indultak, felkeresni a határon túli testvéreket. Így jutottak el hozzánk is, ahol időt, energiát nem sajnálva, majdnem egész napot eltöltöttek, mesélve családi és közösségi életükről, terveikről. Akkor olyan kimondhatatlanul jólesett a találkozás, hogy elkapott minket is a lelkesedés, bebogozódtunk a Hálóba. A megszólításukban az anyaországi testvérek ránk figyelését éreztük a brassói magyar szórványban...

Majd megismertem a székelyudvarhelyi Molnár Melindát, aki az erdélyi Hálót vezette. Sokat tanultam tőle. Egyik legszebb hálós élményem Szabó Ferenc jezsuita szerzetes evangelizációs turnéjának szervezése, amikor az Áprily Lajos Líceum dísztermében zsúfolásig telt érdeklődőkkel a terem... Aztán lassan abbamaradt a bogozás, mert a figyelemnek akkoriban a gyermeknevelésre kellett összpontosulnia...” Eddig az idézet a könyvből.

Akkoriban nagyon boldog voltam, hogy a Jóisten ennyire konkrétan segít emberek által, és jelen van az életünkben. (Pályázatok és egyéb források révén a Háló vezetősége akkoriban különböző régiókban élő munkatársait honoráriumban részesítette.) Így utólag sem tudom, hogy megérdemeltem-e azt a honoráriumot, eleget tudtam-e tenni a bogozói feladatoknak. Ami tőlem telhető volt, úgy érzem, megtettem, de egy útkeresés volt... Mindenképpen egy új világ tárult ki előttem, felfedeztem egyházunk, a lelkiségek sokszínűségét... És hálás voltam a Jóistennek a gondoskodó szeretetért... Majd hét év után Sepsiszentgyörgyre

költöztünk, és egy időre megszakadt a kapcsolatom a Hálóval, mert sem energiám, sem időm nem volt a két kisgyermek, a háztartás és a munka mellett.

A katolikus fodrászat...avagy akik sosem adják fel

De a Jóisten sem adja fel a velem kapcsolatos terveit, tovább vezetett a sepsiszentgyörgyi Hálóba néhány évnyi szünet után. Az antológiából folytatom ismét a történetet:

„Amikor Sepsiszentgyörgyre költöztünk, s az állomási lakótelepünkön jó tíz évvel ezelőtt fodrásznőt kerestem, szinte belebotlottam a közelünkben levő Katinka fodrászatba. Míves, kovácsoltvas ajtó, ízlésesen berendezett helyiség és két mosolygós fodrásznő: anya meg a lánya, Katinka mindkettő. Ha most tér be valaki a fodrászatba, ugyanaz a kép fogadja és egy áldott éteri hang, a Mária Rádió, amely megszenteli a fodrászatban töltött időt és teret. Ott nem a kisvárosi pletyka folyik, hanem gyermeknevelési, párkapcsolati, hitbéli témákról történik eszmecsere, ötletbörze. És nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is megszépülve hagyják el a fodrászatot, valami olyan pozitív töltettel, amit néha nehéz szavakba öltetni. Úgy is emlegetik a városban, mint a katolikus fodrászatot... Bárcsak minél több hozzá hasonló lenne, minél több helyen!

A Hálóban ismertem meg a Pál családot: Katinkát, Attilát és fiukat, Botit. Katinka mindig vidám, beszédes teremtés. Attila inkább cselekvő ember, aki ha néha megszólal, a székely ember bölcsességével láttatja a világ dolgait. Családi vállalkozást működtetve keresik a mindennapit. A fodrászat mellett Attila ezermesterként otthoni műhelyében kerítések készítését, munkáit meg lehet tekinteni a Csíkszereda felé vezető úton. Hiába a pontos, szép kivitelezésű kerítések, vannak periódusok, főleg télen, amikor mégis zárva kell tartania műhelyét. Ilyenkor megvillogtatja szakácstudományát, és finom ebéddel várja haza családtagjait.

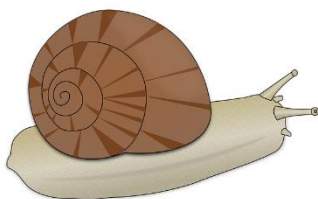
Attila nem törődik bele a lehetetlen helyzetekbe, állandóan keresi a lehetőségeket. Ő volt az, aki csigafarmot is próbált meghonosítani. Négy évig tenyésztették kertjükben az éticsigákat, majd a brassói feldolgozóüzembe szállították őket. Hozták a piacról naponta a zöldséget, reggelente gondosan felügyelték őket. Még azt is kitalálták, hogyan oldják

meg gyenge villanyárammal az őrzésüket, hogy ne másszanak el a csigák. A mindennapi sok bajlódás a csigákkal azonban nem hozta meg a várva várt eredményt, a tél megviselte őket. Így újból gondolkodóba estek, mihez is kezdjenek... Ha egy ajtó becsukódik, kinyílik egy ablak... Vásároltak Zalánpatakon egy földterületet, ahol hétvégi házikót építettek. Fáradtságos munkával két kis halastavat hoztak létre, amelyekbe pisztrángokat telepítettek. Ám munkájuk gyümölcsét most se sokat élvezhették, mert tolvajok kilopkodták a halakat a tóból, máskor az árvíz pusztított... Mégis, a nehézségek ellenére is, kis békesziget, földi paradicsom a zalánpataki hétvégi ház, ahol megpihennek, feltöltődnek a természetben. És másokat is vendégül látnak. Egy hálós szilveszter után nagy élmény volt az újesztendő napján együtt kirándulni, megnézni a gyönyörű zalánpataki tájat... A Pál család évekig egyedül szervezte a sepsiszentgyörgyi Hálót, aztán a Jóisten küldött munkásokat a szőlőjébe...” Eddig az idézet az antológiából.

Katinkát megkérdeztem, hogy ők kitől vették át a bogozást. Elmondta, hogy Sepsiszentgyörgyön Bajcsi Tibor és Eszter voltak az első Háló-bogozók, mert Tibor akkor a Szent József-templom gondnoka volt, és őt keresték meg a magyarországi vezetők. Katinkáék hallottak a Hálóról, és nagyon szerettek volna táborba elmenni, ezért megkérték Tibort, ha lesz lehetőség, akkor engedjék meg, hogy ők menjenek... Hát valahogy így indult Szentgyörgyön a Háló élete. Katinkának felajánlottam a segítségemet egy idő után, mivel Brassóból ismertem a Hálót, s jó néhány évig ketten próbáltunk bogozni. Úgy érzem, kiegészítettük egymást, szeretettel emlékezem vissza ezekre az évekre....

(Folytatása következik)

Józsa Zsuzsa

Tarisznya

Magyarság értékei 2. rész

A magyar nyelv 1.

Van, aki csak úgy hajlandó a magyar nyelvet meghatározni, megszólítani, hogy Őfelsége, a Magyar Nyelv. Valóban, szent dologgal állunk szemben. Őszintén szólva, minél többet foglalkozom vele, annál több kérdésem és kétségem is van. Például az egyik legalapvetőbb: ahhoz, hogy ez a szilárd struktúra kialakulhasson, ahhoz, hogy ennyi többretegű üzenete lehessen, kizárt, hogy egyrésztől csak úgy hangutánzások és érzelmi ösztönös hangképzések alapján, valahogy magától fejlődött volna, másrésztől pedig az is kizárt, hogy más népektől kaptuk volna ősi szavaink többségét, mint ahogy ezt a ma megjelenő szótárak és tudós akadémikusok állítják, mert akkor nem lehetett volna, hogy a nyelvünk ennyire egységessé alakuljon.

Előző írásomban megemlítettem, hogy a beszédünk alapvetően határozza meg gondolkodásunkat, a világhoz való hozzáállásunkat, és mint ilyen, bizonyos szempontból mindennek az alapja, amely ilyen módon legközvetlenebbül hat a néplélekre.

Bevezetésül nézzünk meg néhányat azon tulajdonságai közül, amelyek még minden tudás és előképzettség nélkül is szembeötlőek, gyakran nem is tudunk velük mit kezdeni, nem tudjuk őket magyarázni.

Az előző részben is említettem már, hogy a nyelvénél is egy egységes kultúráról beszélhetünk a teljes Kárpát-medencében, miközben számtalan ága fejlődött területenként, amelynek megvan a saját lelkülete, sajátossága. Mindez nem elvesz, hanem tovább gazdagítja az egész egységét.

Nézzük akkor először azt, amit úgy hívok, a magyar nyelv *állandósága*, változatlansága. Ezt három síkon is megtapasztalhatjuk.

Első sík az időállósága. Megdöbbenően nem változik az évszázadok alatt. Chaucert vagy Shakespeare-t nem lehet ma az angolban megérteni.

Nem tudom biztosan, de azt hallottam, hogy Shakespeare-t, amióta megírta drámáit, többször is újra kellett fordítani angolról újabb angolra.

De vegyük Balassi Bálintot (1554–94):

Vitézek, mi lehet
E széles föld felett
Szebb dolog az végeknél,
Holott kikeletkor
Az sok szép madár szól,
Kivel ember ugyan él.

Mehetnénk még távolabbra is, de az Árpád-kori írásokat már valamelyes magyarázattal kellene ellátnunk, amely meghaladja jelen írás kereteit, de a célját is, mert most nem nyelvtörténeti tanulmányt készítünk, hanem a magyar nyelv sajátosságaira, értékeire szeretnénk a figyelmünket irányítani. A későbbiekben (a további fejezetekben) majd megértjük, miért lehet ennyire időálló a magyar nyelv.

Másik síkja a változatlanságának a helyállósága. Mi Pozsonytól Brassóig, Székelykevédtől Kassáig ugyanúgy beszélünk, tökéletesen értjük egymást, bár nagyon gazdagok a tájszólásaink.

Észak-német a dél-németet, észak-olasz a dél-olaszt, ha úgy beszélnek, ahogy az anyjuk otthon tanította őket, akkor nem érti. Erre lehetne azt mondani, hogy ők hosszú ideig nem voltak olyan egységes állam, mint 1000 éven keresztül a Magyar Királyság. Erre mi mondhatnánk azt, hogy a csángók Mátyás király óta, azaz több mint 500 éve nem magyar fennhatóság alatt élnek, és mégis egész jól megértjük őket. Az külön elszomorító ebben a történetben, hogy amit ők 500 évig megőriztek, a kortársaink néhány emberöltő alatt elveszítenek. A szemünk láttára történik a csángóknál egy nyelvváltás. Azaz a mai (nagyszülői korban élő) csángók még mind tudnak valamilyen mértékben magyarul, az unokáik sajnos már alig.

De a helyállóság nehogy azt higgyük, hogy csak a Kárpát-medencére vonatkozik, vonatkozott. Erről eléggé szépen tanúskodnak a helynevek, amint azt Faragó Imre több könyvében szépen kifejti és bizonyítja. Feltételezhetjük, hogy a Kárpát-medencén kívül is éltek tartósan

magyarul beszélő népek. Itt tulajdonképpen egy magyar nyelvterület folyamatos zsugorodásáról van szó, ami mind a mai napig tart.

A harmadik síkja a változatlanságnak a társadalmi rétegek között mutatható ki. Bizony, a magyar király vagy bármelyik nemes, már ha magyar volt, szót értett a magyar földművessel, iparossal. Ez más országokban egyáltalán nem volt így. Erről csodálkozva írnak Nyugatról idekerült történetírók, például Mátyás esetében Bonfini. De nem kell messzire mennünk manapság sem, elég, ha a mai brit helyzetet megnézzük, és megkérdezzük, vajon a dokkmunkás meg tudná-e értetni magát a királynővel? Erről még dráma, operett is készült. Itt a helyzet a modern kommunikációs csatornák miatt, mint például a TV, azért sokat változott.

Beszélnünk kell még a nyelvünk azon képességéről, milyen *tömören* tudjuk magunkat kifejezni. Ezt nem minden magyarra kell értenünk, mert vannak, akik bizony dagályosan, jó sok szóval fejezik ki magukat. Igaz, a magyar nyelv arra is alkalmas, de bizony a tömörségre is. Nézzünk két példát.

Meg-hí-vat-tat-hat-ná-tok!

Ez az egy szó tulajdonképpen egy teljes mondat, nem egy fogalmat jelöl csak, mint a szavak általában, hanem egy teljes gondolatot fejez ki. Ezt a világ legtöbb nyelvén legkevesebb 4-7 szóval fejezik ki! A magyar is tudná így is: „Ti intézzétek már el, hogy esetleg hívjanak meg engem.”

Egy további példa, amelyet Nemeshegyi Péter bácsi szeretett előadásában emlegetni:

Öcsémmel hívattalak.

Németül és angolul, a következőképpen szólna:

Ich habe dich von meinem jüngeren Bruder rufen lassen.

I got my younger brother to call you.

Ezek bizony 9 és 8 szavas mondatok a 2 ellenében. És teljes információvesztés nélkül nem is lehet ezt ezen idegen nyelvekben rövidebben megoldani. Kíváncsi lennék a cikkemet olvasó, szláv vagy

román nyelvet ismerő barátaim visszajelzéseire, hogy ott ugyanez hány szóval oldható meg?

Ezen tömörségre a ragozó és gyökökre épülő, a hangoknak is önálló jelentést adó tulajdonsága miatt van lehetőség. A gyökökről a további részekben lesz majd szó.

Sajátos a magyar *hangsúlyozás* is. A magyar, beszéd közben, a mondatban az első szót, a szóban az első szótagot hangsúlyozza. Ez természeti törvény szerint való. Ugyanis a beszéd, a mondat kezdetekor van a legtöbb levegő a tüdőben, s emiatt akkor a legnagyobb nyomás is. Így az első hangzó lesz nyomatékosabb, ha természetesen beszélünk. A magyar pedig természetesen beszél, és értelem szerint.

Az értelem szerinti beszédforma is magyarázza még a hangsúlyozásunkat. A mondat elejére helyezzük a lényegeset. Ez működik mind a mondatok, mind a szavaink alkotásának a szintjén. A szavak képzéséről később lesz szó.

Viszont most nézzük a *szórendet!*

Más nyelvekben elég kötött a szórend: alany–állítmány–tárgy–határozók–jelzők. Ha ezt nem tartjuk be, nem mindig lehet tudni, hogy mi az alany és mi a tárgy, csak a mondaton belüli helye határozza ezt meg. Például az „I love you” esetében, az, hogy „én szeretlek téged”, és nem „te szeretsz engem” csak az mutatja, hogy a mondatban elől vagy a harmadik helyen szerepel-e az adott szó. Nálunk szabadon lehet szórendet alkotni attól függően, hogy mit tartunk fontosnak. Ez is az általánostól, a fontostól a konkrét felé haladó logika talaján áll.

Példák:

A könyv az asztalon található. – Megmondjuk, hogy a keresett könyv hol van.

A könyv található az asztalon. – Azaz nem más.

Található könyv az asztalon. – Azt állítjuk, hogy olvasáshoz találunk könyvet az asztalon.

Található az asztalon könyv. – Azaz az asztal nem üres.

Az asztalon könyv található. – Az adott asztalon nem más, mint könyv található.

Az asztalon található a könyv. – Az asztalon van az a könyv, amit kerestünk.

Láthatjuk, hogy a szituációtól függően milyen sokrétűen, egyszerűen és egyértelműen, tömören fejezhetjük ki magunkat csak a szórend és az ebből is származó hangsúlyok szabad, de célirányos megválasztásával. És még tovább játszhatunk a névelő elhagyásával, avagy éppen használatával.

Az értelem szerinti gondolkodás egyéb területen is megmutatkozik, mert mi mindig a lényegestől, a nagyobb általános összefüggésekből haladunk az egyre pontosabb meghatározások felé. Láthatjuk ezt például a dátumok esetében is. Az év nagyobb egység, mint a hónap, és a hónap nagyobb egység, mint a nap. Ennek teljesen logikus volta a mai számítástechnikai világban is kiviláglik, hiszen ha valamit időrendi sorrendbe szeretnék tenni, akkor ezt a sorrendet kell alkalmaznom. Minden más sorrend, akár a német, akár az angolszász, bizony összevissza időrendi sorrendiséget eredményezne.

Vagy vegyük például a neveinket. Egy embert a családneve sokkal inkább elhelyez a világban valahová, mint a keresztnéve. Az, hogy engem Szeibertnek hívnak, és ezzel kezdem a bemutatkozásomat, jobban meghatároz engem, a hallgató sokkal inkább képes egy dobozban elhelyezni, semmint azzal, hogy András. A keresztnév igazából azt jelzi, hogy a Szeibertek között én az András vagyok, azaz a nagyobb egységből haladunk itt is a pontosítás felé.

A fentiek alapján mondhatta azt Teller Ede, Nobel-díjas fizikus, aki élete vége felé már csak a magyar nyelvvel akart foglalkozni, hogy ha neki nem a magyar lett volna az anyanyelve, akkor valószínűleg egy jobbfejta középiskolai fizikatanár lett volna belőle, nem a világ vezető atomfizikusa. A magyarok ezen logikus gondolkodásukat alapvetően az anyanyelvüknek köszönhetik. És ezt nemcsak Teller Ede példája, hanem a számtalan magyar feltaláló, és a létszámunkhoz képest felülképviselet Nobel-díjasaink számossága is igazolja.

A következő részben a gyökök és ragozások kérdéskörét vesszük elő, addig ízlelgessük a szavainkban rejlő tartalmakat! Jó szórakozást, avagy jó szóragozást hozzá!

Szeibert András

Kopogtató

Ég és föld között – Korzenszky Richárd fotói

Ég és föld között címmel nyílt meg Korzenszky Richárd bencés szerzetes tanár, író, fotográfus kiállítása 2021. szeptember 2-án a Kolta Galériában.

„Nem vagyok fotóművész. Látni vágyok, nem csupán nézni. A fényképezés ehhez segített, és segít ma is: meglátni a látszólag jelentéktelen dolgok mögött rejtőző mélyebb valóságot” – mondta a szerző a megnyitón.

Abban az évben született, amikor betiltották Magyarországon a szerzetesrendek működését.

Középiskolai tanulmányait a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban végezte, ahol 1959-ben érettségizett, majd belépett a bencés rendbe. A szerzetesi hivatás akkor nem szerepelt a továbbtanulási jegyzékben az ajánlott foglalkozások között. Állatorvosnak készült, követve a családi hagyományokat, míg gimnazista korában meg nem látta az *Emberek a*

havason című filmet. Attól kezdve arról ábrándozott, hogy a neve szerepeljen egyszer egy ilyen film végén. Hogy miért nem lett állatorvos vagy filmes, erre egyedül az Úristen tud válaszolni. Diákként többször találkozott Pannonhalmán olyan szerzetesekkel, akiknek a rendjét feloszlatták. Híres, nagynevű emberek is voltak köztük. Úgy érezte, ezek az emberek a helyükön voltak. Emellett megfogta a hely szelleme. Úgy érezte, neki itt a helye.

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarán, magyar–oroszcson végzett. Nem ezt akarta tanulni, de erre volt szükség. Nem bánta meg. Tanulhatott ószlávul, megismerhette az orosz irodalom fantasztikus világát. A legtöbb osztálytársa nem jutott be azonnal egyetemre vagy főiskolára. Végül csak egyetlenegy nem vettek fel sohasem, azonban ő az egyetlen Kossuth-díjas az osztályból – Jankovics Marcell.

Már gyermekkorában volt egy Zorkij fényképezőgépe. Sokszor fényképezte a természetet. A kiállítás anyagát nemcsak ezekből állította össze. Több kép a Szentföldön készült zarándokcsoportokkal megtett útjain. Döbbenetes élmény volt a Genezáret-tavon hajózni, amelyen Jézus egykor tanítványaival hajózott. Ugyanaz a víz volt alattuk, ugyanazok a csillagok, és ugyanolyan furcsán állt Jézus Krisztus fölött is a Göncöl, mint ahogy most, furcsán tekeredik a rúdja. Megmagyarázhatatlan érzés volt megmártózni a Jordánban, olyan helyeken járni, ahol a Megváltó valóban járhatott – mondta.

Beszélt arról is, hogy „Európában sajnos a feje tetejére állt a világ”. Az európai keresztények hitetlenekké váltak, ennek jele, hogy nem vállalják az életet. Ha egy civilizáció képtelen arra, hogy reprodukálja önmagát, akkor demográfiai vákuum keletkezik, amelyet mások fognak kitölteni. A család több generáció együttélését jelenti. Csak így, mások példáján tanulja meg a gyermek, hogyan kell gondoskodni a szüleiről. A mai európai társadalom jövőképtelenné teszi a gyermekeket.

„Nem tanítjuk őket felelősségre, ellenben egyre alacsonyabbra tesszük számukra a lécet. Azt tartjuk fontosnak, hogy meglegyen mindenük, még mielőtt valóban szükségük lenne rá. Kiöljük belőlük a vágyakozás képességét” – hangsúlyozta Korzenszky atya.

„Nem felelősei, nem teremtői vagyunk ennek a világnak. Úgy tűnik, mintha a demokrácia azt jelentené, hogy megpróbáljuk leszavazni az Isten teremtette rendet. Például szavazunk arról, ki a férfi és ki a nő. Nem törekedhetünk arra, hogy a rendkívüli váljon normává. Amelyik nép nem veszi tudomásul a természet rendjét, az kihal. Ma társadalmi méretű öngyilkosságnak lehetünk tanúi” – figyelmeztetett.

„Azt kívánom mindenkinek, hogy lássa meg, ami a felszín mögött van. Egy felvétel akkor lesz igazán fotó, ha nemcsak arról szól, amit látok, hanem arról is, ami mögötte van. Minden, ami van, nem önmagában létezik, hanem egy viszonyrendszerben” – fogalmazott a megnyitón Korzenszky Richárd atya.

Kómár Katalin

Életképek

Új élet a koronavírus-fertőzés után

Aczél Cecília tanúságtétele

Még ma is élénken emlékszem arra a napra, amikor legelőször fogtam a tenyerembe az Oltáriszentséget.

Fent voltunk a Királykő lábainál, és két szín alatt áldoztunk. A Szentostya ott feküdt a tenyeremen, és várta, hogy a kézzel kézre járó kehelyben megérkezzen a bor.

Ahogy néztem Isten szent testét, lassan belém költözött egy minden sejtemet átjáró érzés. Elfogott a sírás. A Teremtő, a mindennek felett álló, a mindenség Istene itt fekszik a tenyeremben: emberré lett, majd kenyérré változott, csak hogy megválthasson. Gyötört a zokogás, aztán lassan megszületett bennem egy felszabadító érzés.

1999. augusztus 10-e volt. Ettől a naptól fogva a Jóistennel való kapcsolatom annyira magától értetődő és minden percemet átszövő volt, amihez nem fért kétely, minden percemet meg tudtam osztani, és minden problémámat meg tudtam beszélni Vele.

Amit viszont nem vettem észre, vagy ha észrevettem, nem akartam tudomást venni róla, az az volt, hogy az idő és az évek múlásával feltorlódó sikerek és kudarcok egyaránt elsekélyesítették érzéseimet. Elrabolt a világ pörgése, az anyaság szépsége, a karrierem egyengetése.

A Hálóban való részvételem is inkább a külsőségekre alapozódott. Nagyon jó érzés volt minden évben ott lenni a táborokban, találkozni, megölelni társainkat, mosolyogni, csevegni, együtt lenni, de a mélység és az állandóság hiányzott belőlem.

Aztán jött egy fordulópon. Tavaly március elején végigsöpört a fél világon valami, ami örökre megváltoztatott. Emlékszem arra, ahogy kettősség költözött be a szívembe a koronavírusról szóló hírek kapcsán. Hol a félelem lett úrrá rajtam, hol pedig kacagtam azokon, akik már az első napokban maszkot hordva járkáltak az utcákon.

Én is megbetegedtem. Természetesen nem tudtam akkor, hogy mi az, hiszen nem jártam külföldön, és nem is találkoztam külföldiekkel. De az állapotom napról napra rosszabb lett, a lázam egyre feljebb ment. Elkezdtem kapkodni fűhöz-fához.

Párhuzamosan beszélgettem pap barátainkkal, szerzetesnő rokonaimmal, akik biztosítottak támogatásukról, egyúttal próbáltam orvosokkal felvenni a kapcsolatot, akik – legnagyobb meglepetésemre – elzárkóztak attól, hogy bármiben segítsenek. Azt mondták, maradjak otthon, és szedjem a lázcsillapítókat. Az állapotom romlására senki nem tudott gyógyírt adni.

Furcsa napok voltak.

Összefolytak a nappalok az éjszakákkal, lassan már semmiről sem tudtam. Az egyetlen dolog, amit elviseltem magam mellett, az a Mária Rádió volt. Én, aki addig soha nem imádkoztam rózsafüzért, ezen ima hosszú egyhangúságában találtam meg a békémet. De amikor már a rádió is idegesített, amikor már annyira rosszul voltam, hogy édesanyám kedves szava vagy kisfiam mosolya is idegesített, befordultam a fal felé, és perelni kezdtem a Jóistennel. Hosszú, dörgedelmes vita volt, vádaskodásokkal tele. Magyarázatokat követeltem, hogy miért történik

velem mindez, miért engedte meg? Miért ajándékozott meg gyerekekkel, hogyha nem engedi azt, hogy felneveljem?

Nem kaptam választ. Tehetetlenségemben apatikusan feküdtem napokon keresztül, és megértettem, hogy addigi életem mennyire tele volt sallangokkal, hogy ami igazán fontos, ami megtart, ami átölel, azok nem a külsőségek.

Amikor már az élet partjának szélén álltam, tejfehér köd telepedett rám. Megszólalt egy hang, amit nem a fülemlen keresztül hallottam, hanem valahol bent, a lelkemben. Öt rövid szó: „Nem foglalkozol eleget a közösségemmel”. A hang nem volt követelőző és nem volt szemrehányó, nem volt panaszos és nem volt szánakozó. Határozott volt.

Figyeltem tovább, de semmi más nem történt. Akkor nem is tulajdonítottam ennek nagyobb jelentőséget: úgy éreztem, hogy mindez lázálomban történik.

De a következő naptól fogva az állapotom javulni kezdett, és minden pillanatban, félelmeim és kétségeim ellenére, lépegetni kezdtem az egészséges élet felé.

Aztán lebetegedett édesanyám, és a figyelmem teljesen felé fordult. Jöttek az újabb kétségbeesett pillanatok, az elvesztés félelme. Mindezek nem engedték meg, hogy emlékezzem a hangra.

Minden nehézség, minden megpróbáltatás ellenére Isten kivezetett minket ebből a szörnyű helyzetből... Letörölt rólunk minden könnyet, és mosolyával átölelt. Miután a félelmek könnyei örömkönnnyekké alakultak át, amikor a megnyugvás erőt adott életünkbe, eszembe jutott, hogy mi történt velem. Természetesen az első dolog a kétség volt. Folyamatosan meg akartam győzni magam arról, hogy amit hallottam, az csak a láznak volt az eredménye, de bármit tettem, bármivel foglaltam el magam, folyamatosan visszatért bennem az érzés, hogy az a mondat nem ok nélkül való volt.

Kétségem nem volt róla, hogy a Hálóról volt szó benne, akárhonnán jött is a hang, hiszen számomra a közösség a Hálót jelenti. Mérlegeltem

hetekig. Nem mertem elmondani senkinek. Gondoltam, hogy örültnek fognak gondolni.

De aztán egyre inkább azt éreztem, hogy a talentumokról szóló példabeszédben én vagyok az, aki csak egy talentumot kapott, és azt is elásta. Egyre jobban megerősödött bennem az érzés, hogy ha ezt nem mondom el barátaimnak, társaimnak, akkor az az egy talentum ott marad a föld alatt, és egy napon majd számonkérik tőlem.

Ekkor letettem a félelmeimet. Olyan jó volt látni, hogy történetem nem maradt eredmény nélkül, ahogy kicsiny városomban a Háló-közösség elkezdett lassan fejlődni, és nem úgy, mint régen, hogy elég volt az évi egy találkozás, hanem úgy, hogy részei vagyunk egymás mindennapjainak. Időt és energiát szánunk egymásra, hogy minden vitánk ellenére végül meg tudjuk ölelni egymást. Minden hónapban egy napot egymásra szánunk, még akkor is, ha azon a napon a világ millió más ajánlattal áll elé.

Áldott legyen az Úr, áldott legyen minden percben!

Hálából a behálózott Aczél Ceci

Visszanéző

Spirituális hiánygazdálkodás

2. rész

Ebben a rovatunkban rendre idézünk régi Tarsolyokból.

A kérdés, keresés mint erény: soha ne nyugodjunk meg egy-egy igazságban vagy életállapotban, s érezzük, hogy még hiányzik belőle valami. A hitigazságoknak van egy rejtett tulajdonságuk: mindig van mögöttük egy újabb, magasabb szintű igazság, melyre (megfelelő időben) újra és újra „rá kell kérdezni”. Ezáltal válik elevené a hitünk. S hasonló igaz megszokott életstílusunkra.

A csend mint hiány. Ha lenne egy belső, szellemi világunkat rögzítő videomagnó a belsőnkben, s vennénk bátorságot néha levetíteni a felvételeket, megdöbbenénk, hogy milyen zűr- és hangzavar tölti be szívünket, nemcsak a külső benyomások, hanem a gondolatok és érzelmek területén is. Ennek oka nagyon leegyszerűsítve az, hogy a múlt emlékei és a jövő vágyai gyakran elszabadulnak bennünk, s betöltik a jelent, összekeveredve egymással. Ezért a múltat és a jövőt „karanténba” kell helyezni, s csak a jelen szükségletének megfelelően kell azokat (időközönként és részlegesen) szabadon bocsátanunk. Csak egy megfelelő módszert kell erre elsajátítanunk a már kipróbált meditációs technikák közül. (Pl. Jálics Ferenc: Tanuljunk imádkozni, Korda, Kecskemét, 1992.)

A hallgatás. A külkereskedelemben hasznos, ha az export-import egyenleg pozitív. A hallás és a beszéd optimális egyensúlyával ez másként áll: többet hallgatni (=import), mint beszélni (=export). A hallgatás azonban gyakran nehéz, mert egy hiánybetegség tüneteit okozhatja: „Nincs emberem, s nem tudom kibeszélni, ami nyomja a szívemet, vagy az agyamat”. Megoldás: mondd el Istennek, ami benned rekedt. Észreveszed, hogy az imádság nyomán valami, Valaki majd betölti a hallgatás nyomán keletkezett ürességedet.

Nemcsak hallgatni, hanem odahallgatni kell. Ez már igazi kiüresedést indíthat el, ha teljes szívvel, teljes értelemmel csináljuk: az oda-hallgatás egyfajta „beöltözés” a másik személyiségébe, a magunkét eldobván. Ez nem baj: Isten megtalálja azt, s másokba öltözve „kényszeríthetjük” Őt, hogy személyiségünk otthonába költözzön. S itt már a szeretet hegyét kezdjük megmászni, ahol egyre ritkább a levegő.

Említettük, hogy a böjtt, a virrasztás is ennek az istencsalogató hiánynak előidézője lehet. Rá kell mutatnunk arra is, hogy a böjtt fogalma a mai ember számára sok irányban tágítandó. Az említett beszédböjtt mellett felsorakozik néhány eddig nem említett, „korszerű” böjtfajta: a jólétesültségé, a divaté, a vásárlási szenvedélyé, az időtakarékoságé és időpazarlásé, a környezetszennyezésé(!), a siker- és tapsvágyé, a (neurotikus) biztonságkeresésé. A legfontosabbak ezek közül azok, melyek Jézus megkísértésében is szerepet játszottak: a bírvágy és a

hatalomvágy. Böjtölni nem (csak) azért nehéz, mert fájdalmat vagy a megfosztottság érzését kelti, hanem azért is, mert ezt időközönként, hosszabb-rövidebb időre meg kell szakítani. Az élet különféle ritmusok összeszővődéséből (szuperpozíciójából) áll, a fenti böjtípusok nagyobb része olyan, hogy időt kell hagynunk a „jóllakásnak”, ahogy Pál apostol írja: „Tudok nélkülözni, de tudok bővelkedni is... mindenhez hozzászoktam... bővelkedéshez és nélkülözéshez.” (Fil. 4.) Hiszen a böjt nem az Isten adta értékekről történő lemondásért van, hanem éppen azért, hogy ezek használatát, élvezetét magas fokon tudjuk megélni. A cél a függetlenség, enélkül az életöröm rabszolgasorsra van ítélve.

A várakozás figyelme. Ahogy az egymás fölötti, különböző hőmérsékletű, páratartalmú légrétegek képesek bizonyos mértékig önálló irányú mozgásra, úgy a keresztény spiritualitás „legfölső” rétegében is olyan állapotot kell biztosítanunk, ahol a várakozás figyelme az egyetlen életjelenség, kivételes minőségű, mély csendben. Itt Isten bármikor szólhat hozzánk, szólíthat bennünket, s az erre hangolt jelfogóinknak állandó készenlétben kell lenniük, akármi is történjék az alsóbb rétegekben. Biztosítsunk tehát (naponta!) hosszabb-rövidebb időt, hogy lelkünk, szellemünk léggömbjét ebbe a légrétegbe juttatva már eltűnjék a mulékony idő, csak a „jelen” legyen jelen, az örökkévalóság „most”-jának előképeként.

Még egy szót sem szóltunk arról, hogy mit tartalmaz, mit ígér ez a spirituális üresség. A válasz egyszerű: semmi mást, mint Isten jelenlétét. Nem megértett, meghallott parancsokra, tiltásokra gondolok, Isten „csak” jelen van, s mi erre az élő jelenlétre tekintve megérezzük, megtudjuk, hogy mit, mikor kell tennünk, gondolnunk, éreznünk. A személyes döntést azonban ez a jelenlét nem törli el, sőt, nagyobb felelősséggel tölti meg. Mert itt is emberek maradunk. Spiritualitásunkat tehát nemcsak megalapozott igazságokra épített erénycsoportok határozzák meg, hanem Isten jelenlétének megtapasztalása a hiánykészetünk formáinak megfelelően.

*Aszalós János, Tarsoly, 2006. február–március, 2. rész
(Válogatta Kómár Katalin)*

A Háló bemutatkozása

Isten országa nem más, mint szeretetkapcsolat. A kapcsolat legnagyobb lehetősége a személyes találkozás, amely így mintegy a nyolcadik szentséggé válik.

A találkozás alkalmat ad:

- megszólításra, megszólíthatóságra,
- tapasztalatcserére,
- információátadásra,
- szolidaritásra (lelki [ima], szellemi, anyagi segítség nyújtására),
- tevékeny együttműködésre.

Ezen elvek alapján indult útjára 1989-ben a Katolikus Közösségek Hálózata, a HÁLÓ. A HÁLÓ igazi mozgalom, amely alulról építkezik, tagjai a belépett közösségek, vannak lelkes munkatársai, mi úgy hívjuk, bogozói. Mint mozgalomnak olyan lelkülete van, mint a nyitottság, olyan karizmája, mint a megszólítani tudás, olyan feladata, mint az egyházépítés, olyan kapcsolatai, mint a Kárpát-medencében mindenütt megtalálható sok-sok kisközösség.

A HÁLÓ a többi mozgalomnak nem konkurenciája, hanem segítője. Célunk, hogy mindenki a saját közösségében legyen még hasznosabb tagja Egyházunknak, hogy minden közösség a saját környezetében legyen erős és fejlődőképes. A mozgalom munkáját öt év eltelte után a HÁLÓ saját egyesülete is támogatja.

Eddigi többéves tapasztalatunk bizonyította, hogy a HÁLÓ

- nemcsak egyesület, hanem maga az EGYSEG,
- nem „sóhivatal, sótartó”, hanem maga a SÓ,
- nem új felekezet, hanem maga az EGYHÁZ.

Szeretettel várunk Téged, Benneteket!

Ha közöseddel csatlakozol, információkhoz juthatsz a Tarsoly című belső, információs lapunkon keresztül is, amelyet minden tagközösség megkap.

*1990-ben írtuk, a dokumentumot
Puchard Zoltán bocsátotta rendelkezésünkre*

Nekem tetszett

Betlehem kiállítás, most először a Szent István-bazilikában

A bazilika Lovagtermében január 7-ig látogatható kiállításon hivatásos és amatőr művészek, gyerekcsoportok adventi ünnepkörhöz kapcsolódó népművészeti, képző- és iparművészeti alkotásait láthattuk.

A Magyar Kézművességért Alapítvány kiállítására betlehemekkel, a betlehemezés népszokásait megörökítő, illetve az adventi ünnepkörhöz kapcsolódó tárgyakkal lehetett pályázni. A pályamunkákat népi iparművészekből és néprajzkutatókból, valamint az esztergomi Keresztény Múzeum és a Ciszterci Egyházközség képviselőiből álló zsűri bírálta el. Ezt a pályázatot immár negyedszázada minden évben kiírják, részt vehet rajta bárki, határon innen és túl.

A műalkotásokat nézve beburkolt bennünket a karácsonyi hangulat, melyet a művészet, s a hagyományok teremtenek meg szívünkben!

Számtalan alpanyaggal, ábrázolási formával, stílussal és művészeti ággal talákoztunk a kiállításon, ami arról tanúskodik, milyen sokféle gondolatot, érzést ébreszt az emberekben a karácsonyi ünnepkör. Mind ugyanazt a bensőséges hangulatot közvetíti, amire vágyunk és törekszünk ebben az időszakban.

Nemcsak betlehemeket láthattunk a tárlaton, de népszokásokat felelevenítő babákat, karácsonyfadíszeket, angyalkákat és keresztek is, olyan alkotásokat, amelyek valamilyen módon kapcsolódnak az ünnephez.

A betlehemkészítés hagyománya a középkorba nyúlik vissza: az első élő betlehemet Assisi Szent Ferenc állította nyolcszáz éve. Szent Ferenc 1222 karácsonyán Betlehemben járt, és olyan nagy hatással volt rá amit látott, hogy hazatérve a pápához fordult engedélyért, hogy építhessen betlehemet.

Abban a korban sokan nem tudtak írni, olvasni, és Ferenc így szeretne volna közel vinni az emberekhez az eredeti betlehemi történetet, Jézus születését.

(Az első igazi jászlat azonban Arnolfo di Cambio készítette 1283-ban Rómában, a Santa Maria Maggiore bazilikában.)

Az ötlet aztán gyorsan terjedt az európai városokban. Sok jászol a főszereplőket kiegészítve hétköznapi jeleneteket, mesterségeket is bemutatott. A hagyományos betlehemben a Szent Családon kívül a pásztorok, a háromkirályok és az angyalok is jelen vannak.

Az evangéliumban azt olvassuk, hogy az angyalok azt mondják a pásztoroknak, úgy ismerik meg a Messiást, hogy találnak egy kicsi gyermeket „pólyába takarva és jászolba fektetve”.

Akkoriban is különös volt, hogy az állatok jászolába fektetnek egy újszülött gyermeket, de Máriának és Józsefnek nem volt semmi más szálláshelye.

A betlehemállítás lényege az egykori események átélése, ami hozzásegíti az embereket, hogy saját szívükben is elkészítsék a jászolt, amelybe minden karácsonykor beleszülethet az isteni kised, aki

hajléktalanul, nincstelenül jött a világra, magára véve minden emberi fájdalmat, nélkülözést, vagyis eggyé lett velünk e szent éjszakán

A betlehemállításból egy szívünknek oly kedves hagyomány lett, a napkeleti bölcsekből pedig három király.

A látogatók elgondolkodhattak az eredeti betlehemi történeten.

A sokféle alkotás különböző nézőpontokból ábrázolja Jézus születését, de az üzenet közös: a szeretet az emberség igazi kifejeződése. A készítőik így járultak hozzá ahhoz, hogy a karácsony valóban a szeretet ünnepe legyen mindenki számára.

Széplaki Mária

Egy – Köz – Ház

Ferenc pápa Magyarországon – kölcsönös meglepetés és élmény

Kölcsönös rácsodálkozás, élmény és meglepetés volt egyszerre Ferenc pápa látogatása és tanítása a tavaly szeptemberi budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson (NEK).

Az egyházfő egy számára kevésbé ismert közép-európai országot fedezhetett fel magának, a magyar keresztények pedig egy szeretetre méltó, fáradhatatlan, bölcs és jó humorú emberrel találkozhattak.

Ferenc pápa úgy döntött, hogy személyesen jön el bemutatni a záró szentmisét. Az 1881 óta tartott 51 előző nemzetközi eucharisztikus kongresszus történetéből tudható, hogy ez egyáltalán nem magától értetődő dolog: a pápák általában legátussal képviseltetik magukat ezeken a rendezvényeken, mindössze nyolc nemzetközi eucharisztikus kongresszuson volt jelen a pápa személyesen. A NEK-et megelőző két évben Ferenc pápa ráadásul legalább négyszer említette vasárnapi Úrangyala-imádságában a budapesti kongresszust, nyilvánvalóvá téve, hogy kiemelt fontosságot tulajdonít az eseménynek.

Magyarországon nem sokszor fordult meg katolikus egyházfő. A történelem folyamán a pápák elsősorban Itália területét járták, de ezek az utazások igazából nem lelkipásztori látogatásnak, inkább diplomáciai küldetéseknek tekinthetők. És ez így volt egészen a 20. század derekáig, amikor VI. Pállal megkezdődtek a mai értelemben vett pápalátogatások. Diplomáciai céllal már a 11. században, 1052-ben járt egy pápa az akkori Magyar Királyság területén, Pozsonyban: IX. Leó azért érkezett, hogy békét közvetítsen I. András magyar király és III. Henrik német-római császár között. A 20. század előtti időkből még egy, részben magyar vonatkozású pápalátogatás ismeretes: VI. Piusz 1782-ben Bécsbe utazott, hogy II. Józsefet, a „kalapos királyt” rávegye az egyházat hátrányosan érintő rendeleteinek visszavonására, de nem járt sikerrel.

További négy, 20. századi pápa még megválasztása előtt járt hazánkban: Achille Ratti, a későbbi XI. Piusz pápa a 19. század végén, Angelo Giuseppe Roncalli, aki utóbb XXIII. János néven lépett a pápai trónra, kétszer, 1912-ben, majd 1930-ban a Szent Imre-év alkalmából látogatott Magyarországra. Az 1938-as nemzetközi eucharisztikus kongresszuson két majdani pápa is jelen volt: Eugenio Pacelli bíboros államtitkár, a későbbi XII. Piusz, legátusként jött el, és kíséretében ott volt Giovanni Battista Montini, a későbbi VI. Pál.

II. János Pál pápa kétszer látogatott Magyarországra: először 1991-ben, röviddel a rendszerváltozás után, amikor Budapesten kívül járt Esztergomban, Máriapócon, Pécsen, Debrecenben, másodszer pedig 1996. szeptember 6–8. között Pannonhalmán, a főapátság alapításának ezeréves évfordulóján. Ez alkalommal Győrben szabadtéri szentmisét is bemutatott. Ferenc pápa pedig, mostani látogatása előtt, 2019-ben, romániai körútja keretében felkereste Csíksomlyót, és szentmisét celebrált az erdélyi és az összmagyarság nagy ünnepén, a hagyományos pünkösdi zarándoklaton.

Az NEK zárónapjára érkezett pápa sűrű programot bonyolított le. A Szépművészeti Múzeumban Áder János államfővel, Orbán Viktor miniszterelnökkel és Semjén Zsolt miniszterelnök-helyetttel beszélgetett, majd ökumenikus találkozót tartott a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa és a zsidó közösségek képviselőivel.

„Arra kaptunk meghívást, hogy hagyjuk magunk mögött egymás múltbeli meg nem értését, a ragaszkodást a magunk igazához a másik rovására, és induljunk el a megígért béke irányába, mivel *Isten tervei mindenkor a békéről szólnak, és sohasem a csapásokról*” – mondta az ökumenikus találkozón. Ott beszélt először a Lánchídról, amire később is visszatért: „Szeretném felidézni előttetek a Lánchíd képét, amely összeköti ennek a városnak a két részét. Nem olvasztja őket egygé, de összekapcsolja őket. Ilyeneknek kell lenniük a kapcsolatoknak miközöttünk” – tanította. „A híd két partot köt össze. Ebben az értelemben felidézi számunkra a Szentírás egyik alapvető fogalmát, a szövetséget. A szövetség Istene azt kéri tőlünk, hogy ne éljünk többé elszigeteltségben és a részérdekeknek megfelelően. Nem akar olyan

szövetséget, amely mások kárára volna, hanem olyan embereket és olyan közösséget szeretne, amelyek az egység hídjai mindenki felé. Ebben az országban nektek, akik a többséget alkotó vallásokat képviselitek, az a feladatotok, hogy olyanok legyetek a körülmények, amelyek között mindenkinek a vallásszabadságát tiszteletben tartják és segítik” – hangsúlyozta.

A Hősök terei zárómise után, az Úrangyala-imádságban az eucharisztikus himnusz sorait idézve – „A kereszt volt ezer éven/ Reménységed oszlopa,/ Most is Krisztus jele légyen/ Jobb jövődnek záloga” – ismét a hídra utalt: „Legyen a kereszt számotokra a híd a múlt és a jövő között”.

Többször szólt a gyökerekről is. „Mi is arra kaptunk meghívást, hogy gyökérré váljunk” – mondta az ökumenikus találkozón, Radnóti Miklós Gyökér című versét idézve. De az Úrangyala-imádságban is említette ezt a jelképet: „A vallásos érzés *ennek a gyökereihez olyannyira kötődő nemzetnek* az éltető nedve. De a földre szúrt kereszt nemcsak arra indít bennünket, hogy jól gyökerezzünk meg, hanem a magasba is nyúlik, és kitarja karjait mindenki felé” – mondta.

Budapestről Ferenc pápa Szlovákiába utazott háromnapos lelkipásztori látogatásra. Ez a döntés még azelőtt született, hogy szóba került volna a budapesti út. Nem felelnek meg tehát a valóságnak azok a rosszindulatú feltételezések, hogy különbséget tett volna a két ország között.

Szeptember 15-én Pozsonyból Rómába hazautazva, szokásához híven a repülőgépen a nemzetközi sajtó képviselőinek kérdéseire válaszolt. A Magyar Kurírnak többek között ezt mondta: „Megígértem az elnököknek – ez a harmadik alkalom, hogy találkoztam vele –, hogy átgondolom, vajon jövőre vagy a rákövetkező évben el tudnék-e jönni, mert nagyon sok értékük van a magyaroknak.” A NEK utáni első vatikáni általános audienciáján „*a remény útjának, Európa gyökereihez való visszatérésnek*” nevezte budapesti és szlovákiai látogatását. Máshol – mondta – az európai gyökereket muzeális leletként őrzik, ideologizálva és eszközként használva tekintély vagy hatalom vezérelte érdekből. Az

alapító atyák az Európai Uniót bizonyosan nem „az ideológiai gyarmatosítás divatos ügynökségeként” képelték el. Miközben Nyugat-Európát a demográfiai tél uralja, addig Magyarországon és Szlovákiában „virágzást látott, fiatal párokkal és gyerekekkel” – mondta.

Ferenc pápa azóta is többször jelezte, hogy nem felejtett el bennünket. Legutóbb egy pápától szokatlan, rendkívüli ajándékkal támogatta a magyar közmédia karácsonyi jótékonysági rendezvényét: egy Szent József-szobrot küldött, hogy elárverezésével segítse a műsor kedvezményezettjét, a koronavírus-járvány árváit támogató Regőczy Alapítványt.

T. Kovács Péter

Megálló

A közösség fontossága

„Hiába fürösztöd önmagadban,
Csak másban moshatod meg arcodat”
(József Attila)

Óriási hatással van az életünk minőségére, hogy milyen csoportoknak, közösségnek vagyunk a tagjai, hogyan hatnak ránk a többiek, mit kapunk tőlük és tanulunk általuk. A felnövekedésünk során megtapasztalt közösségi élmények a személyiségünk fejlődését is befolyásolják, alakítják.

Ma az egyén és az egyéni érdekek túlsúlyának korát éljük. Az ember szükségszerűen rá van utalva a másokkal való együttműködésre, de sem a közösségi, sem az egyéni érdekek és célok egyoldalú érvényesítése nem helyes. Egyre inkább globalizálódó világunkban szembekerül egymással az egyén és a közösség. A nevelés területén is hasonló a helyzet, pedig a nevelés csak közösségben lehetséges.

A közösség (csoport) mint társas közeg létfontosságú szerepet játszik az ember egész életében, mert az egyén közösség nélkül élet- és fejlődésképtelen.

Ebből fakadóan minden életszakaszban szükségszerűen kapcsolódunk különböző kiscsoportokhoz. Ezek a csoportok a társas hatásokon keresztül befolyásolják viselkedésünket, választásainkat, kapcsolatainkat.

Ha az egyén nem megfelelő közegben keresi a csoporthoz tartozás lehetőségét, élete rossz fordulatot vehet. A bűncselekményeket vizsgálva megállapíthatjuk, hogy a csoportosan elkövetett bűnesetek száma növekszik. A fiatalok bűnelkövetők száma a felnőttekénél természetesen lényegesen alacsonyabb, de esetükben a felnőtteknél is gyakoribb a társas, illetve a csoportos elkövetés.

A fiatalok bűnözés leggyakrabban előforduló objektív oka a rossz baráti társaság.

Alig találunk olyan ifjúsági szervezeteket, amelyek összetartó erőt képviselnek, illetve nevelési célokat is szolgálnak. Megjelentek ugyan kisebb, főként egyházi ifjúsági szervezetek, cserkészcsapatok, de ezek nem képesek az ifjúság teljes körét átfogni.

Rengetegen szenvednek az összetartó család, a támogató közösség hiányától. A vágy, hogy megosszuk másokkal az örömeinket, bánatainkat, a ma emberének talán még fontosabb szükséglete, mint amikor jellemzően támogató közösségek tagjaként, nagy családban éltek az emberek a mindennapjaikat. A jól ismert mondás, hogy megosztott öröm kettős öröm, megosztott fájdalom fél fájdalom, ma is érvényes.

Bár a csoportban megélt és megosztott öröm sokat emel életünk minőségén, a közösség legfőbb küldetése a nehéz, főként a krízishelyzetek során nyújtott támasz biztosítása. Különösen fontos a sorsközösség által nyújtott biztonság, ami semmihez sem hasonlítható módon megerősít életünk legnehezebb történéseinek elviselésében, feldolgozásában és a továbblépéshez szükséges erő összegyűjtésében.

A mai, modern társadalom megfosztja az embert embersége alapvető jegyének megnyilvánulásától, a csoportkötődés normális kialakulásától. Ehhez járult napjainkban a karantén negatív hatása, ami sok embernél distresszt, mentális zavarokat és neurózisokat okozott. Az elzártság, a magány pszichés teher: a másokkal fenntartott szociális és fizikai

kontaktus hiánya frusztrációhoz, unalomhoz, elszigeteltségérzéshez vezetett.

Az ember csoportszervező tulajdonságai biológiai természetűek, alapvető élettani igények, amelyek kielégülésre törekcszenek: a valahová tartozásra szükségünk van. Egy jól működő vallási közösség ennek az igénynek eleget tud tenni, és számos hozzáadott értéket képvisel. A közösséghez tartozás érzelmi kötődést, elköteleződést és aktív közösségi részvételt biztosíthat. A vallási közösségekhez tartozó fiatalok nagy eséllyel elkerülik az elszegényedést, a bűnözést, és más társadalmi devianciákat. A vallás a közösségekben fenntartja a társadalmi rendet, támogatja a hierarchiát, és elősegíti a hagyományos értékek és normák működését. A normál értékek visszatartják az egyént az önpusztító magatartástól.

Az egyházak iránymutató és érték meghatározó szerepe a depressziós hajlamot csökkenti, és távol tartja az egyént a destruktív magatartástól. Lehetőséget biztosít arra, hogy a fiatal felnőtt modellt találjon, illetve olyan – korcsoportos – társaságot, amellyel konstruktív tevékenységet végezhet. Tartást és hitet ad a krízisek esetén, olyan – pozitív – érzelmeket támogat, mint a lelki nyugalom, békesség, remény és optimizmus. Élettanilag feszültségmentes állapotot hoz így létre, ami végső soron védelmet nyújt a betegségek ellen.

A társas közeg jelentősége egész életünk folyamán megmarad, mert szükségünk van ugyan időnként a magányban töltött időszakokra is, ám társas kapcsolatok nélkül szinte értelmetlenné válik az élet.

Széplaki Mária

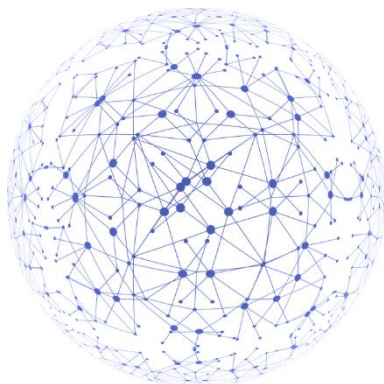
Vendégkönyv

Rólunk mondták

Sajgó Szabolcs SJ

Sok emlékem van a Hálóról, egészen a kezdetekig visszamenőleg. Sok-sok jó arc, fiatal, még fiatalabb, határokon inneni és határokon túli, Kárpát-medencei csillogó szemek, a nagyobb emberi és magyar jóra szabad kapacitások, kimeríthetetlenül. Időről időre valami közös – vagy valamire konkrétan, személyesen felkért – szolgálat jegyében tényleges együttműködés.

1990-től – Kanadából Magyarországra hazatérve, a párhuzamos fő munkáim (Szív magazin, Szent Ignác Szakkollégium, Szentjánosbogár országos mozgalom, dobogókői Manréza, Pax Romana...) kapcsán – a Hálóval állandóan kereszteződő útjaim, az azonos értékekért tett közös erőfeszítések eredményezték az egyre mélyülő baráti kapcsolatot. Nagy öröm volt részt venni 2021 decemberében a Háló-találkozón, és pár szóval szolgálni a kiváló rendtársamról elnevezett S4-terem felszentelésének ünnepélyes alkalmán. Hálásan köszönöm az egész csapatnak! Bízom benne, hogy ez nem vége, hanem csak egy fontos állomása együttműködésünknek.

Impresszum

Kiadja a Háló Egyesület (www.halo.hu)

Főszerkesztő: Széplaki Mária

Olvasószerkesztő: T. Kovács Péter

Szerkesztők: Kómár Katalin, Margitfalvy György, Szeibert András, Villányi Andrea

Tördelés: Jeney Johanna

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest